

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 8 του Αύγουστου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αὐθ. 4 | ΑΡΙΘ. 108

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΜΠΑΛΑΜΟΥΤΙΑ

Τρέμουν οι πατριώτες μας κάτω στην Αίγυπτο όταν ακούνε πως κανένας 'Αθηναῖος λόγιος ἀνσκήπτει στή χώρα τους. 'Ο Μαρτσούκας μάλιστα δηγιέται πως δὲν τρέμουν μονάχα, μὰ καὶ κουμπώνουνται, καὶ διπλαμπαρόνουν τις πόρτες τους. Τόση νύλα ἔχουν πάθει οἱ συφοριασμένοι ἀπὸ τις λίγο διακονιάρικες φιλολογικές ἐπισκέψεις, ἄς τις ποῦμε.

'Ανέκδοτα, ἄλλο τίποτα. 'Ενας δαφνοστεφανωμένος ποιητής — τοῦ Λαοθανείου ἢ τοῦ Φιλαδελφείου, δὲν θυμούμαστε — μόλις πῆρε τις χίλιες καὶ τὸ δαφνοκόττανο, τύπωσε ἀμέσως ὅπως ὅπως τὰ ποιήματά του, τῆκλεισε δὲ δὺς τρία σεντούκια καὶ δρόμο γιὰ τὴν Αἴγυπτο. 'Αμα ἔφτασ' ἐκεῖ, ἀνοίξε τὰ μπαούλα του, ἔβγαλε τὰ ποιήματά του καὶ σ' ἐνέργεια ἢ διακονία: «'Ελεῖστε, κύριοι, τὸν δόγματο! Τρία φράγκα ὁ τόμος!... Φρέσκα καὶ βραβευμένα, τὰ μουσαφίρικα!» 'Ο ποιητής αὐτός, λένε, πῆγε καὶ στὸν 'Αδερῶφ, γονατίσε μπροστά του, τοῦ φίλησε τὰ πόδια του καὶ τὸν κατάφερε νὰγοράσῃ ἕκατὸ διακόσια σώματα ἀπὸ τὰ μουσαφίρικα!

'Ενας ἄλλος, ποιητής κι αὐτός, ἔμπαινε στὰ ξενοδοχεῖα, ἔτρωγε κ' ὅταν τοῦφερναν τὸ λογαριασμό, ἀντὶ νὰ πληρώσῃ, ἔβγαζε ἕνα τόμο μὲ τραγουδία ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸν ἔδινε στὸν ξενοδόχο, ἀντὶ μετρητῶν, καὶ ζητούσε καὶ τὰ ρέστα.

— Δυὸ φράγκα κάνει τὸ φαί μου, πέντε φράγκα ἔχουν τὰ ποιήματα, δὸς μου καὶ τρία φράγκα ρέστα! Κι ἂν τολμούσε ὁ ξενοδόχος νὰ τοῦ πῆ πως τέτοια μονέδα δὲν περνάει στὴν Αἴγυπτο, ὁ ποιητής ἀμέσως ἀγρίεψε καὶ τὸν ἔκεραύνωνε μὲ τὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια:

— Εἶμαι ἔθνικὸς ποιητής κι ὀφείλεις νὰ μὲ πληρώσῃς!

Κι ἔτσι ἀπὸ τότες κάτω στὴν Αἴγυπτο τὸ «'Εθνικὸς ποιητής» κατάντησε νὰ σημαίῃ «'Εθνικὸς διακονιάρης».

'Ο κ. Ζ. Παπαντωνίου δηγιέται, ὅπου σταθῆ κι ὅπου βρεθῆ, πὼς ένας λόγιος, δὸς καὶ τέσσερα πέντε χρόνια, κατέδουκε κάτω στὴν Αἴγυπτο ὡς Παπαντωνίου, καὶ μὲ τὸ ξένο αὐτὸ ὄνομα κατόρθωσε νὰ καταφέρῃ περίφημα τὴ δουλιτσα του καὶ νὰ μαζώξῃ κι ἀρκετούς παραδες. 'Αν δὲν τὰ λέῃ ὁ κ. Παπαντωνίου γιὰ νὰ πείσῃ τοὺς φίλους του πὼς τὸ φιλολογικὸ του ὄνομα ἔχει πέρασῃ καὶ στὴν Αἴγυπτο, τότε ἡ περίφημη αὐτὴ πλαστοπροσωπεῖα παίρνει τὴν πρώτη πρώτη θέσιν στὴν τάξιν τῶν φιλολογικῶν μπαλαμουτιῶν.

'Αλλὴ τσαχνινιά — γιὰ νὰ μὴν ποῦμε κακοῦθεια φιλολογική — εἶναι καὶ τούτη: ὁ ἐκδότης ἑνὸς 'Αθηναϊκοῦ περιοδικοῦ ποῦ βγαίνει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τρυγῆ συντρομές, μεταχειρίστηκε στὴν Αἴγυπτο, ἴσως κι ἄλλοῦ, ὅπου ἐνσκήπτει σὸν θανατικό, ἕνα μπαλαμουτί ἀρκετὰ ἔξυπνο. Καλοῦσε πέντε δέκα κυρίου, ποῦ τοῦ σύσταιναν, τὸ βράδυ δὲ τραπέζι, ἔτσι γιὰ νὰ γνωριστοῦνε καλύτερα. Ἐδδειαζε μιὰ δυὸ λίρες, νὰ ποῦμε, κι ἀπάνου στὰ φροῦτα τοὺς πετοῦσε μὲ τροπο τὸν ποῦντο γιὰ τὸ περιοδικό του. Οἱ μουσαφίριοι του, ἀπὸ ντροπή, γραφόντουσαν

συντρομπές, βγάσαν καὶ πλήρωναν μάλιστα τὴ συντροπή τους, κ' ἔτσι ὁ φίλος ἔδδειαζε δυὸ λίρες κ' ἔττόπωνε διακόσια τρακόσια φράγκα, κάποτε καὶ περισσότερα.

Ποῦ νὰ τὰ θυμηθῆ καὶ ποῖ νὰ τ' ἀραδιάσῃ κανένας ὅλα ποῦχουν, γίνεαι κεῖ κάτω, στὴν εὐδαίμονα χώρα τῶν Φαραῶ! Φανταστῆτε μονάχα πὼς κι ὁ Κουρούπης πέρασε ἀπὸ κεῖ κ' ἔκανε μάλιστα καὶ φιλολογική — ὁ οὐρανὸ! — διῶλεξιν μὲ τὴ φιλοσοφικὴ φασουλῶδα τῶν «Δυὸ διαθηκῶν» του!

'Απ' αὐτὰ κι ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν καταλαβαίνετε ἂν ἔχουν ἄδικο νὰ τρέμουν μόλις ἀκούνε γιὰ φιλολογική ἢ δημοσιογραφικὴ βίξιντα. Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ὁ «Νουμάς» τοὺς στέλνει σήμερα τὸν Βουτιερίδη, τὸν ἀγαπημένο του συναγωνιστή, μὲ τὸ διπλὸ σκοπό, νὰ διαδῶσῃ τὴν ἰδέα καὶ νὰποδεῖξῃ πὼς στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχουν μονάχα διακονιάρει τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ κ' ἐργάτες εὐσυνείδητοι ποῦ δὲν ἐμπορεῖονται τὰ γράμματα, μ' ἀφοσιώνονται σ' αὐτὰ, θυσιάζοντας ὅλα στὴν τίμια δουλειῆ τους.

Στὸ ταξίδι τοῦ Βουτιερίδη δίνουμε μεγάλῃ σημασία καὶ τέτοια πρέπει νὰ δώσουν κ' οἱ λίγοι περὶφάνοι ἐργάτες τῶν γραμμάτων, ἀφοῦ ὁ Βουτιερίδης θὰ γκρεμίσῃ ἐκεῖ κάτω μιὰ κακιὰ προληψία, ποῦναι βαθεῖα ριζωμένη, πὼς τὸ ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο τῆς Ρωμαϊτικῆς φιλολογίας καὶ τῆς Ρωμαϊτικῆς δημοσιογραφίας περιορίζεται μονάχα στὴ διακονία καὶ στὴν κατεργαριά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

1
Εἶν' ἀργά, εἶν' ἀργά γιὰ ν' ἀρχίσω
Τῆς χαρῆς τὸ τραγοῦδι νὰ πῶ.
'Ὅπως ἦρθαι θὰ ζήσω.
Νὰ πεθάνω δὲ θέλω μ' ἀλλαγμένο σκοπό.

Τὸ ποτήρι τῆς λύπης κι ἂν ἦπια γεμάτο,
Θέλω κι ἄλλο θὰ κρᾶξω ξανά.
'Εγὼ τὸ κεφάλι δὲ ρίχνω το κάτω.
Ποῖος τοῦ πόνου τὸ κρασί μὲ κερνᾷ;

2
'Απὸ κάποια περίσσα λαγτάρια
Κι ἀπὸ κάποια ὄνειρά μου κρυφὰ
Τῆς ψυχῆς μου ἡ κιθάρα
Τὸ τραγοῦδι θ' ἀρχίσῃ ξανά.

Κι ἂν τρυγῶ τὰ λουλούδια, ποῦ ἄθισαν
Μιὰν ἀυγὴ στὸ βασίλειο τοῦ νοῦ,
'Αν τόποι ἄλλοι γιὰ μὲ λουλουδίσαν,
'Ας μεθᾷ με ὁ σκοπὸς τοῦ παλιοῦ τραγοῦδιού.

3
Τὸ κρασί μου τ' ἀψὺ πάλι πίνω
Στὸ θλιμένο χορὸ,
Ποῦ μὲ λαύρα νιογέννητη στήνω.
Χρυσόποττρο θλίψης στὰ χέρια κρατῶ.

4
Μὲ τὸν ἀνύφαντο τῆς θλίψης πέπλο σκέπασέ με
Τῶ θλιμένων τὴν περφόρεια νὰ νοιώσω.

Χαρᾶς ποδοκρίνα στὸν ὕπνο μου ἂν ἀπλώσω,
Στὸν ὕπνο μου θλιμένα φίλησέ με.

5
Λαχτάρια ἐγὼ δὲν ἐννοίωσα βεβύτερη ἀπὸ κείνη,
Ποῦ ὁ πόθος τῆς 'Αγάπης μοῦχει ἀνάψει.
Μὲς στὴν καρδιά κουφὸς καημὸς ἀπλώνεται καὶ χύνει
Λάβα ἄσβεστη τὸ σῶμά μου νὰ κάψῃ.

6
'Ὅ νοῦς μου πλᾶθει ὅ,τι ἡ ψυχὴ νετριεύεται κ' ἰλιπίζει
Καὶ σ' ἄγνωρο βυθίζεται μεθῆσι.
Μὰ στὴν ἀστέρειτη πηγῆ, ποῦ ὁ πόνος ἀναβρῦζει,
Ζητᾷ ἡ καρδιά τὴ δίψα τῆς νὰ σβήσῃ.

7
Καὶ τῆ φωνὴ δὲν ἀγροικῶ, ποῦ ἀπὸ παντοῦ ξεσπάει
'Αγρια τριγύρω μου καὶ λέει: «Σοῦ τῶπα
Πάντα τὸ ψεύτικ' ὄνειρο στὴ Χίμαιρα σὲ πάει.
Τὸ θάνατο ζητᾷς, φτωχέ, καὶ σώπα!»

8
'Ὅ πολυζαπημένη μοῦ καὶ πὼς νὰ σὲ ψάλλω:
Πὼς τὸ τραγοῦδι νὰ σοῦ πῶ τὸ πιὸ μεγάλο;
'Ἐξωτικὰ τὸ νοῦ μου σ' ἔχω ζωγραφίσει
Σὺν ὄνειρο ζωῆς ὄραϊας.

9
Μὲς στὴν ψυχὴ μου, ὦ ἀκριβὴ μου, σ' ἔχω κλείσει
Σὺν ἀγάλμα καὶ τρέπαιο θλιβερῆς ἰδέας.
10
Τραγοῦδῶ καὶ δοξάζω τὴ θλίψη
— Περηφάνεια στὴν ψυχὴ βαθιὰ νοιώθω —
Ποῖος θὰ πῆ πὼς ὁ πόνος ἂν λείψῃ
Τῆς ἀλήθειας θὰ νοιώσῃ τὸν πόθο;

11
'Ἡ ματιὰ σου ἡ θλιμένη ὅπου πέσει
Συνταράζει κι ἀνάφτει καημοῦς.
'Ἐτσι σκλάβο τῆς τὸ νοῦ μου ἔχει δέσει
Καὶ μὲ σέρνει παντοῦ ν' ἀγροικῶ στεναγμοῦς.

12
'Ἐσὺ μοῦφερες μιὰ νύχτα τὴ γνώση
Τῆς παράμερης ζωῆς, ποῦ ποθοῦσα.
'Ἡ καρδιά μου ἀπ' τὸν πόνο ἄς ματώσῃ
Τὴν ἀλήθεια θὰ βρῶ, ποῦ φευγάτη θρηνοῦσα.

13
Σιγὰ ἰ πέρα ἕνα φῶς ἀντιλαρίζει.
Δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ λάμψῃ ἡ ἔμορφη μέρα.
'Ἡ καρδιά θησαυροῦς ἀγάπης σκορπίζει.
Τῶν ὄνειρων ἀρχίζει ὁ χορὸς ἐκεῖ πέρα.

14
'Ας κυλάῃ τὸ δάκρυ ἀπ' τὴν ἄγνωρη θλίψη
Χρυσολούλουδα πάλι ἡ ψυχὴ ἄς μαζεύῃ.
Τῆς ἀγάπης ἡ δύναμη μιὰ στιγμή δὲ θὰ λείψῃ
Τὴν καρδιά ν' ἀναδεύῃ.

15
Σ' ἕνα φίλημα μέσα ὅλη ἡ πλάση σπαράζει
Κ' ἡ ἔμορφη μέρα προβαίνει.
Βουδὸς ὁ θάνατος τὴν ψυχὴ μου ἀγκαλιάζει
Στὴν ἀγάπην ἀπᾶνω γερμένη.

16
Παλιὸς ἀντίλαλος ξυπνάει:
'Αλαργινὰ θυμῆματα μοῦ φέρνει.
Μὲς στὴν καρδιά μου ὠρια σκορπᾷ
Λαχτάρια, ποῦ ἔσπισα τῆς μὲ σέρνει.

17
Κάποια σωνὴ γλυκόκαλη ἀπ' τὰ βᾶβη
Παράμερης ζωῆς γροικιέται.
Κι ὁ ἀντίλαλος ἐστᾶθη
Κι ἀπολογιέται:
— Μὴ μοῦ τὸ διῶξῃς τ' ὄνειρό μου,
Ποῦ ἀπ' τὰ παλιὰ μου χρόνια ὀφαινω,